

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614201342
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7614201342.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Moniky Géciovej, PhD. a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobcov 1) L.. F. Z. a 2) L.. M. Z., oboch Z. D. S., D. C. XXXX/XX, proti žalovanej Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o určenie existencie porušenia práv spotrebiteľa a i., o odvolaní žalovanej proti uzneseniu 9C/12/2014-164 zo 4.12.2018 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

M e n í uznesenie vo výroku II. tak, že žalovanej prisudzuje náhradu trov konania na súde prvej inštancie v plnom rozsahu.

Žalovanej p r i s u d z u j e náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) uznesením rozhodol: I. Konanie zastavuje. II. Stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

2. V odôvodnení uznesenia uviedol, čo je predmetom konania, že žalobcovia písomným podaním, doručeným mu 5.11.2018, vzali žalobu v celom rozsahu späť, žiadali konanie zastaviť a nepriznať žiadnej zo strán trovy konania a čím späťvzatie odôvodnili (reprodukoval doslovne obsah ich písomného podania z 31.10.2018 na č.l.155-156), čo uviedol žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení, doručenom mu 23.11.2018 (reprodukoval doslovne obsah jeho vyjadrenia z 23.11.2018 na č.l.162) a, čo zároveň vo svojom písomnom podaní, doručenom 5.11.2018 žiadal. Ďalej, citujúc znenie § 144,§ 145 ods.1,§ 146 ods.1,§ 262 ods.1,§ 256 ods.1,§ 257 CSP, uviedol: Žalovaný v priebehu konania uplatnil námietku jeho právomoci. Sporovému konaniu dominuje dispozičný princíp, a teda žalobca môže kedykoľvek počas konania vziať žalobu späť, až kým konanie nebolo právoplatne skončené. Vzhľadom na späťvzatie žaloby žalobcami je uplatnená námietka jeho právomoci bezpredmetná. Keďže žalobcovia žalobu vzali späť, konanie zastavil. Súhlas žalovaného nebol potrebný, nakoľko k späťvzatiu žaloby došlo pred pojednávaním. Stranám nepriznal náhradu trov konania. Žalobcovia síce procesne zavinili zastavenie konania späťvzatím žaloby, avšak dôvod, pre ktorý vzali žalobu späť, považoval za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP a plne sa v tejto súvislosti stotožnil s vyjadrením žalobcov ako spotrebiteľov (bod 2. odôvodnenia uznesenia).

3. Proti identifikovanému rozhodnutiu súdu podala žalovaná v zákonnej lehote podľa § 362 ods.1 CSP odvolanie, ktorým toto uznesenie napádala v časti II. výroku (ktorým jej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom) a domáhala sa, v zmysle § 234 ods.2 CSP v spojení s § 388 CSP zmenil ho tak, že jej prizná nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania z dôvodov, že: a) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP]; a b) rozhodnutie súdu vychádza v napadnutej časti z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP]. Ďalej uviedla: Súd konanie zastavil, pretože žalobcovia vzali žalobu späť. Súd pritom rozhodol o trovách konania s poukazom na § 257 CSP, pretože považoval „dôvod“ (úvodzovky žalovaná) pre ktorý žalobcovia vzali žalobu späť za dôvod hodný osobitného zreteľa. Ad a) Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP]. Súd

neodôvodnil, o aký dôvod hodný osobitného zreteľa sa jedná v prípade späťvzatia zo strany žalobcov. Žalobcovia pritom uznali, že po podaní žaloby podali ďalšie 2 žaloby, ktoré konzumovali predmet tohto konania. Podaním žaloby, resp. žalôb o plnenie predmet konania v tejto veci odpadol, ona však napriek tomu musela vynaložiť náklady v tomto spore. Pritom sa vo svojom vyjadrení z 23.11.2018 domáhala, aby súd nerozhodol o trovách konania podľa § 257 CSP, ale aby rozhodol podľa § 256 CSP a svoj názor primerane odôvodnila. Súd však na túto výhradu neprihliadol a s argumentáciou „žalobcu“ sa nevysporiadal. Navyše ani nevysvetlil, v čom mala spočívať taká okolnosť hodná osobitného zreteľa pre podanie žaloby a vedenie konania proti nej, aby procesne znášala sama trovy konania, pokiaľ žalobcovia mohli iniciovať a nakoniec aj iniciovali konanie o zaplatenie voči nej. Citovala z bodu 25. odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) I.ÚS 153/2018-28 z 18.7.2018 a z bodu 23. odôvodnenia nálezu I.ÚS 168/2018-22 z 10.10.2018. Pokiaľ súd takýto procesný priestor strane vytvoril, musí sa s argumentáciou vysporiadať aj v odôvodnení rozhodnutia, pokiaľ na námietky strany neprihliadne. Ak tak túto povinnosť opomenul, zaťažil konanie inou vadou. Ad b) Rozhodnutie súdu vychádza v napadnutej časti z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP]. Rozhodnutie o aplikácii § 257 CSP je nesprávne, pretože objektívne neexistovala žiadna okolnosť hodná osobitného zreteľa na to, aby súd toto ust. aplikoval. Takáto okolnosť nevyplývala ani z procesných podaní žalobcov, ktorí uznali, že žalobu podať nemali. To bol v konečnom dôsledku aj dôvod zastavenia konania. Opakovala skutočnosti uvedené v 3.ods svojho písomného vyjadrenia z 23.11.2018. Neexistuje taká okolnosť hodná osobitného zreteľa (ktorú by v konaní tvrdili a preukázali žalobcovia), ktorá by odôvodňovala dostatočnú výnimočnosť prípadu na to, aby súd nepriznal nárok na náhradu trov konania podľa § 257 CSP žiadnej procesnej strane.

4. Žalobcovia si dovolili v súdom určenej lehote zaujať k podanému odvolaniu nasledovné stanovisko, v ktorom, o. i., uviedli: V prvom rade máli za to, že napadnuté uznesenie je vo výroku o náhrade trov konania po vecnej aj právnej stránke správne. Hoci je odôvodnené len stručne, žalovaného pozornosti zrejme ušla tá skutočnosť, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje takmer doslovný prepis ich podania - späťvzatie žaloby, v ktorom obsiahlym spôsobom odôvodnili požiadavku, aby bolo o náhrade trov konania rozhodnuté podľa § 257 C. s. p. a jemu nebola priznaná náhrada trov konania. Keďže súd sa s týmito ich tvrdeniami v plnom rozsahu stotožnil, a teda je nepochybné, že nimi uvedené dôvody boli relevantné pre použitie § 257 C. s. p., v rámci odôvodnenia súdneho rozhodnutia nebolo už potrebné pridávať ďalšie dôvody či argumentáciu na to, aby boli naplnené požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozhodnutia najvyšších súdnych inštancií, uvádzali, že mu bolo umožnené pred vydaním napadnutého rozhodnutia náležitým spôsobom sa vyjadriť k ich návrhu na späťvzatie žaloby, pričom toto právo riadne využil. To, že sa súd s jeho tvrdeniami ohľadom náhrady trov konania nestotožnil, nie je dôvodom na zmenu či zrušenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko z toho, že mal možnosť sa vyjadriť k ich návrhu nevyplýva automaticky aj jeho právo na to, aby sa súd stotožnil s jeho právnym názorom. Logicky, tým že sa súd v napadnutom rozhodnutí priklonil a stotožnil s ich argumentáciou, znamená to, že jeho argumentáciu neprijal a nepriklonil sa k nej. Ďalej, v svojom návrhu na späťvzatie žaloby žiadnym spôsobom neuznali ani nedali najavo, že by žaloba v tomto konaní nemala byť vôbec podaná. V čase podania žaloby s ohľadom na skutočnosti uvedené v späťvzati žaloby bolo zrejme, že do úvahy prichádzalo predovšetkým podanie takej žaloby, ktorou by bolo možné dosiahnuť získanie podstatných informácií o netransparentnom konaní žalovaného ako banky, ktoré by boli spôsobilé značným spôsobom prispieť k tomu, aby napokon upustil od svojho konania (ak by nevedel zdôvodniť toto svoje konanie, resp. poskytnúť požadované informácie) alebo aby sa predišlo ďalším súdnym sporom z ich strany (v prípade, ak by im tieto informácie poskytol a v rámci nich by im relevantným spôsobom vysvetlil a obhájil právny základ tohto svojho konania). Keďže však toto konanie nenapredovalo, boli pod hrozbou premičania svojich splátok nútení následne podať proti žalovanému aj žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorej sa viedol na tunajšom súde súdny spor 1C 165/2014, ktorý je k dnešnému dňu právoplatne skončený, a v ktorom boli plne úspešní. Netransparentné konanie žalovaného voči nim, o ktorého právnom základe sa snažili získať informácie žalobou v tomto konaní, posúdili ako protiprávne v konaní 1C 165/2014 oba sudy (súd prvej inštancie aj odvolací súd). Taktiež uvádzali, že predmetné informácie, im po prvý krát poskytol až v priebehu konania 1C 165/2014 a to na pojednávaní 24.6.2016. Až na uvedenom pojednávaní v konaní 1C 165/2014 získali informácie o ust. úverovej zmluve, na základe ktorého údajne postupoval pri zvyšovaní ich úrokovej sadzby a taktiež informáciu, že nevie nijako preukázať oprávnenosť tohto svojho postupu. Po tomto dátume (24.6.2016) už v tomto konaní neboli vykonané žiadne úkony z jeho strany a konanie v podstate až do podania späťvzatia „stálo“ (úvodzovky žalobcovia). Teda po tom, čo sa v konaní 1C 165/2014 domáhali svojich nárokov žalobou na plnenie a v rámci tohto postupu aj získali predmetné informácie (z ktorých zistili, že protiprávne zasahoval

do ich práv), už v tomto konaní ani jednej sporovej strane nevznikli žiadne náklady. Bolo by pre nich absolútne nespravodlivé a išlo by o neprimeranú tvrdosť zák., pokiaľ by boli v tomto konaní, ktoré iniciovali v snahe predísť vzniku iných súdnych konaní a celkového vyriešenia situácie so žalovaným, len vzhľadom k tomu, že v neskôr podstate nútene (z dôvodu jeho negatívneho postoja) iniciovanom konaní, v ktorom boli v plnom rozsahu úspešní, a ktoré je už právoplatne ukončené, došlo ku faktickej konzumácii predmetu aj tohto konania. Mysleli si, že z hľadiska uplatnenia § 257 C. s. p. je potrebné prihliadať aj na to, že v právnych vzťahoch so žalovaným vystupovali v pozícii spotrebiteľa a toto, ako aj ďalšie súdne konania voči nemu iniciovali výlučne na ochranu svojich práv ako slabšej zmluvnej strany. Napokon, považovali za nutné uviesť, že žalovaný vystupuje vo veľkom množstve obdobných konaní, pričom jeho procesné úkony, teda najmä podania, vyjadrenia, odvolania a p. sa nesú takmer v rovnakom duchu, teda s veľmi podobným obsahom. Pokiaľ aj je zastúpený, išlo zo strany jeho právneho zástupcu len o opakovanie už vopred vyhotovených podaní, a teda nemožno prisvedčiť tomu, že by musel v tomto spore vynaložiť náklady, ako to tvrdí v podanom odvolaní. Na záver sa aspoň okrajovo vyjadrili aj k otázke možnosti použitia žalovaným zaslaného rozhodnutia Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR 3Cdo/80/2017 na tento prípad: Mali za to, že súd bol v tomto prípade oprávnený konať o nimi vymedzenom predmete konania, keďže požadovali rozhodnutie s takým výrokom, ktorého vydanie je vylúčené z právomoci rozhodcovského súdu. Navyše, žalovaným propagované rozhodnutie predstavuje ojedinelé vybočenie z rozhodovacej činnosti NS SR, a to v značnom rozpore s jeho doterajšou rozhodovacou činnosťou a ostatných súdov v obdobných prípadoch (napr. uznesenie NS SR 6MCdo 9/2012 zo 16.1.2013, uznesenie 6Cdo166/2012 z 15.5.2013, uznesenie ÚS SR I.ÚS 68/2016 z 3.2.2016, uznesenie KS PO 6Coe 9/2015 z 27.2.2015 a mnoho ďalších). Nevideli preto žiadny dôvod, prečo by malo byť žalovaným uvedené uznesenie na prejednávanú vec aplikované. Nad rámec uvedeného si dovolili uviesť, že v konaní 1C 165/2014, v ktorom boli voči žalovanému v plnom rozsahu úspešní, prebehlo riadne dokazovanie, o. i., aj vo vzťahu k (ne)platnosti rozhodcovskej doložky (ďalej len doložka). Výsledkom sú 2 právoplatné rozsudky (súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu), v ktorých si súdy posúdili túto konkrétnu doložku uzavretú medzi nimi a žalovaným ako neplatnú. Akékoľvek rozhodnutia v iných konaniach medzi odlišnými subjektmi a s odlišným skutkovým stavom preto nie sú relevantné vo vzťahu k predmetnému zmluvnému vzťahu medzi nimi a žalovaným a konkrétnym skutkovým okolnostiam tohto sporu, a to vrátane okolností týkajúcich sa (ne)uzavretia predmetnej doložky. Dovoľili si na tomto mieste v iba stručnosti opakovane zdôrazniť, že toto súdne konanie iniciovali až po vyčerpávajúcích a niekoľkonásobne opakovaných pokusoch o mimosúdne riešenie sporu, ktoré boli zo strany žalovaného ignorované (uvedené v konaní preukázali pomerne rozsiahlou korešpondenciou). Ak by si plnil svoje zákonné povinnosti alebo keby aspoň následne neignoroval ich opakovanú snahu o mimosúdne riešenie celej situácie, k tomuto súdному konaniu by nebolo došlo. Za daných okolností, boli ako spotrebiteľia nútení nedobrovoľne iniciovať súdny spor, čo pre nich bola mimoriadne nepríjemná a neznáma situácia, ktorá ich stála mnoho času, energie a hlavne stresu. Žalovaný ako dodávateľ porušoval ich práva a nimi požadované informácie im poskytol až v priebehu súdneho konania 1C 165/2014 v rámci svojej procesnej obrany, pričom sa na základe týchto informácií ukázalo, že sa na ich úkor neoprávnené obohacoval. Ak v kontexte uvedených okolností ako dodávateľ domáha voči nim ako spotrebiteľom priznania trov tohto súdneho konania, považovali toto konanie za odporujúce dobrým mravom a taktiež za zjavné zneužívanie práva, ktoré v zmysle čl.5 C. s. p. nepožíva právnu ochranu. Na základe uvedeného teda navrhovali, podľa § 387 ods.1,2 C. s. p., napadnuté rozhodnutie vo výroku o trovách konania ako vecne a právne správne potvrdiť.

5. Žalovaná podala nasledujúcu odvolaciu repliku, v ktorej uviedla: Nesúhlasila s konštatovaním žalobcov, že súd dostatočne odôvodnil aplikáciu § 257 CSP tým, že sa stotožnil s ich argumentmi a neuznal jej argumenty. V zmysle cit. nálezov ÚS SR I.ÚS 153/2018 a I.ÚS 168/2018 bol povinný náležite odôvodniť výnimočnú aplikáciu § 257 CSP. Žalobcovia sa snažia navodiť dojem o dôvodnosti aplikácie § 257 CSP tým, že boli nútení domáhať sa svojich práv v určovacom konaní. Ich vysvetlenie však neobstojí, pretože mali od počiatku iniciovať len konanie o zaplatenie. Pritom neobstojí argument, že o tom nevedeli, keďže len 4 mesiace po podaní určovacej žaloby iniciovali na základe rovnakých skutkových okolností konanie 1 C/165/2014 o zaplatenie, vedené na Okresnom súde (ďalej len OS) Spišská Nová Ves a v tomto konaní boli právne zastúpení advokátom. V čase podania žaloby na plnenie už vedeli, že určovacie konanie stratilo zmysel. Dovoľávajú sa aj toho, že vystupuje (údajne) vo veľkom množstve sporov, kde sa vyjadruje s podobným obsahom. Toto nepravdivé tvrdenie pritom nepodložili žiadnym dôkazom a vôbec nesúvisí s podaným odvolaním. Ak je voči nej podaná žaloba, musí ju hodnotiť vždy individuálne a zvoliť voči nej adekvátnu procesnú obranu. Pokiaľ sú viaceré spory iniciované obsahovo rovnakými žalobami, je nútená voči tomu zaujať rovnakú procesnú obranu. Aj keď výsledkom je obsahovo obdobné vyjadrenie, vždy mu musí predchádzať prieskum konkrétnych tvrdených okolností.

Pokiaľ ide o rozhodnutie NS SR 3Cdo 80/2017 dodávala, že na rozdiel od tohto rozhodnutia sa žiadne zo žalobcami prezentovaných rozhodnutí netýka posúdenia rovnakej doložky, aká sa nachádzala v zmluve s nimi. Jediným relevantným rozhodnutím, ktoré je aplikovateľné na prejednávajúcu vec, je práve rozhodnutie NS SR 3Cdo 80/2017. Pokiaľ prvoinštančný a odvolací súd preskúmavali svoju právomoc v konaniach o zaplatenie vedených žalobcami, a dospeli k odlišnému právnomu posúdeniu, možno konštatovať len to, že ich právne posúdenie bolo nesprávne a v rozpore s názorom NS SR. Musela vynaložiť náklady v tomto spore napriek tomu, že dôvod na vedenie konania na strane žalobcov odpadol najneskôr podaním žaloby na plnenie. Mohli zvrátiť svoju povinnosť uhrádzať jej trovy konania svojimi vlastnými včas vykonanými úkonmi. Tieto však na vlastnú škodu, aj na jej škodu, nevykonali. Z daných dôvodov je nepriznanie nároku na náhradu trov konania podľa § 257 CSP v rozpore s elementárnym princípom spravodlivosti (čl.2 ods.1 CSP). Vzhľadom na uvádzané okolnosti sa „žalobca“ domáha, aby súd pri rozhodnutí o späťvzati žaloby rozhodol o trovách podľa § 256 ods.1 CSP a priznal jej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Žalobcovia k odvolacej replike žalovanej aspoň v krátkosti si dovolili v odvolacej duplike uviesť nasledovné: V plnom rozsahu zotrúvali na svojich doterajších podaniach, predovšetkým na svojej argumentácii obsiahnutej vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Považovali za nutné, o. i., poukázať predovšetkým na to, že to bolo práve nezákonné konanie žalovaného, ktorý ich prinútil voči nemu podať rad žalôb. Túto konkrétnu žalobu pritom zvolili ako prvú, s cieľom dosiahnuť nápravu aj bez potreby vedenia siahodlých konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Je nepochybné, že v čase podania žaloby v tomto konaní bola plne legitímnym prostriedkom ochrany ich práv, a to predovšetkým z dôvodu, že im nechcel uviesť absolútne žiadne informácie týkajúce sa „zmeny rizikovej miery klienta“ (úvodzovky žalobcovia), ktorou odôvodňoval podstatné zvýšenie úrokového rozpätia pri splácaní im poskytnutého úveru s odôvodnením, že tieto informácie predstavujú jeho obchodné tajomstvo. Pokiaľ by im tieto informácie poskytol dobrovoľne a pokiaľ by ním stanovené kritériá v rámci „zmeny rizikovej miery klienta“ (úvodzovky žalobcovia) voči ich osobám boli dôvodné, boli by schopní sami zvážiť, či je vôbec na mieste od neho vymáhať akékoľvek nároky. Rovnako, pokiaľ by v tomto konaní bol zaviazaný na poskytnutie týchto informácií, vedeli by sa relevantne oboznámiť s tým, aké dôvody ho viedli k zvýšeniu úrokového rozpätia u im poskytnutého úveru a následne vyhodnotiť, či je vôbec dôvodné podávať žalobu o plnenie. Avšak vzhľadom k tomu, že hrozilo bezprostredné premičanie ich nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia, boli nútení podať aj žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to v podstate naslepo, nakoľko v čase podania žaloby o plnenie nevedeli, aké relevantné dôvody ho viedli k zvýšeniu úrokového rozpätia. Po tom, čo iné súvisiace konanie - konanie 1C 165/2014 vedené pred OS Spišská Nová Ves, v ktorom boli plne úspešní, nadobudlo právoplatnosť, v tomto konaní už neboli zo strany žiadneho účastníka uskutočnené žiadne úkony okrem samotného späťvzatia, a teda žiadnej strane nevznikli žiadne náklady. Taktiež navrhovali pri rozhodovaní o odvolaní zohľadniť aj to, že žalovaný: - ako sa ukázalo v množstve obdobných konaní, ako aj konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia či určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, činil úkony smerujúce k zvýšeniu úrokového rozpätia jeho klientov nezákonne, bez adekvátneho zmluvného základu; - vo vzťahoch s nimi ako aj s množstvom ďalších klientov doslova zneužíval svoje „silnejšie“ (úvodzovky žalobcovia) postavenie, keď ich počas doby aj niekoľkých rokov nútil platiť značne vyššie splátky pod hrozbou sankcií vyplývajúcich z úverových vzťahov, ktorých krajným riešením mohol byť až výkon záložného práva na nehnuteľnosti fyzických osôb - klientov; - v žiadnom obdobnom súdnom konaní napriek výzvam všeobecných súdov neuviedol detailné kritériá, pre ktoré dochádzalo k „zmene rizikovej miery klientov“ (úvodzovky žalobcovia); - konal výlučne v záujme zvyšovania zisku na úkor svojich klientov; - v rámci obdobných konaní s množstvom svojich klientov bol zastúpený rovnakým právnym zástupcom, ktorý pre neho vypracovával v podstate totožné vyjadrenia. Uvedené dôvody, aj spolu s relevantnými dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí OS - podľa ich mienky - predstavujú spoľahlivý právny základ pre rozhodnutie podľa § 257 C. s. p. o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému. Na základe uvedeného teda navrhli, podľa § 387 ods.1,2 C. s. p., napadnuté rozhodnutie vo výroku o trovách konania ako vecne a právne správne potvrdiť.

7. Uznesenie vo výroku I. nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebolo v uvedenom výroku v odvolacom konaní preskúmané.

8. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a zistil, že, čo sa týka výroku II. neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) uznesenia, ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalovanej prisúdil náhradu trov konania na súde prvej inštancie v plnom rozsahu.

9. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. V odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. Toto ust. predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods.1 CSP). Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania, pričom § 257 CSP vytvára väčší priestor na voľnú úvahu súdu. Použitie tohto ust. preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ust. zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (napr. R 34/1982). Zák. pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie 2 podmienok: - dôvody hodné osobitného zreteľa a - výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti CSP bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamena, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Podľa dnes už ustálenej judikatúry (napr. uznesenia NS SR 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010 či 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ust., ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ust., podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K aplikácii § 257 CSP dochádza aj z aspektov sociálnych. Okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd, o. i., všíma si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). § 257 CSP má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str.940-941 a Nález I.ÚS 168/2018-22 z 10.10.2018 ÚS SR).

14. Súd nesprávne aplikoval a vyložil § 257 CSP, lebo v konaní zistené skutočnosti (uvedené najmä vo vyjadrení žalobcov k odvolaniu a v ich odvolacej duplike) nie sú dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie žalovanej náhrady trov konania na súde prvej inštancie.

15. Podľa § 256 ods.1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

16. Pojem procesne zavinenie použitý v § 256 CSP sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je

správanie sa strany sporu (teda aj prejav vôle spočívajúci, napr. v späťvzati žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany. Prvkom zavinenia môže byť aj náhoda, napr. odpadnutie predmetu sporu, pretože nič z toho nie je možné pripočítať na ľarchu toho, kto sa iba bráni. Pokiaľ jedna procesná strana zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritorne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodné (ako je to v prejednávanej veci), vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trov konania.

17. Žalobcovia vzali žalobu späť nie pre správanie sa žalovanej po začatí konania a konanie vo veci samej bolo právoplatne zastavené (nebolo meritorne rozhodnuté, či nimi uplatnený nárok je alebo nie je opodstatnený).

18. Po právoplatnom zastavení konania už nie je možné posudzovať, či žalobcovia mali alebo nemali nimi tvrdený dôvod podávať predmetnú žalobu, ale musí sa dôsledne vychádzať z toho, že zaviniť zastavenie konania a preto im vznikla povinnosť nahradiť žalovanej trov konania.

19. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

20. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

22. Podľa ods.2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Žalovaná mala v odvolacom konaní plný úspech, preto jej bola priznaná plná náhrada odvolacích trov, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

24. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.